

Autor: Miroslav Červenka



Za jáсотu nejvěrnějších poskoků současného režimu, „nezávislých novinářů“, schválila v pondělí 4.5. vláda Mirka Topolánka ohánějící se často slovem demokracie dle mého názoru na návrh I. Langer naprosto šílenou „strategii boje s extremismem“. Sice to trvalo, ale nakonec jsme se dočkali, kruh, započatý v roce 1989, se pomalu uzavírá, vládnoucí režim ve snaze omezit svobodu slova a shromažďování znovu sahá k prostředkům, o kterých jsme si mysleli, že se s nimi díkybohu již nikdy v reálném životě nesetkáme.

Ba co více, jde s dobou, zavádí i některé novoty jako např. „speciální mobilní cely“, v nichž se mají ihned na místě odehrávat „rychlé soudy“. Můžeme být rádi, že komunisté byli tak zastaralí, kdyby je něco takového napadlo, dočkali bychom se tehdy možná i mobilních šibenic. Ačkoliv při svatém zápalu, jaký v boji extremismem i „extremismem“ předvádí zejména pánové Langer a Kocáb(kdysi onlíbené desky Pražského výběru již mám připravené k likvidaci), se jich možná ještě dočkáme. Asi to není náhoda, že v čele „nové“ úřednické vlády, která by zřejmě měla tuto směrnici uvádět v život, je dlouholetý karierní bolševik Jan Fischer, spíše to jenom ilustruje podstatu onoho sametového podvodu, který je v listopadu oslavován.

Paradoxní je, že se u nás nikdo seriózně nezabývá důvody, proč je u nás takové množství neonacistů, ať již skutečných, nebo „neonacistů“ vytvořených médií a dalšími manipulátory veřejného mínění. Osobně jsem přesvědčen, že velkou vinu nese očividná lživost a pokřivenost polistopadového systému, kdy přihlášení se k nenáviděným systémem kritizovanému „fašismu“ je pro mnohé mladé radikály jednou z možných forem odporu, jakou je např. pro mnohé starší volba KSČM.

Jsem přesvědčen, že každý další stupidní článek(plný lží, polopravd a manipulace) propagandistů z Respektu, ČT, Idnes atd. **přivádí této subkultuře další sympatizanty.** Stačí se jenom poučit z dánsko/švédského příkladu. V Dánsku je přístup státu k neonacistické ultrtrapravici velice benevolentní, stát jim dokonce hradí **vysílání rádia**, kde mohou číst na pokračování **Mein Kampf** a vysílat stupidní hudbu, ve Švédsku jsou tvrdě pronásledováni. Hádejte, která země je evropským neonacistickým centrem. Pokud tipujete Dánsko, hluboce se mýlíte, **počet tamních neonacistů zdaleka nedosahuje počtu sympatizantů tohoto hnutí v Ústeckém kraji.** Jediným smysluplným řešením tohoto vznikajícího problému je dle mého respektování zákonů a intelektuální převaha, silové řešení nic nezmění, právě naopak, čím více budou stát a orgány samosprávy postupovat vůči této problémové skupině

nezákonně a v protikladu s demokratickými principy, tím více bude mít toto hnutí sympatizantů. Paroubek, Langer a Kateřina Jacques jsou pro ně totiž daleko přínosnější, než Sládek.

Dalšími otázkami, jež se ve spojitosti s touto problematikou vynořují, jsou: „Komu se tahle hysterie hodí“ a „Proč žádná z tzv. demokratických stran hlavního proudu nevystoupí proti očividnému porušování některých bodů Listiny základních práv a svobod, zejména těch, které se týkají svobody slova a shromažďování“.

Obávám se, že odpovědi na obě otázky nejsou příliš složité, o to více však pro nás, kdož si vážíme skutečné podstaty pojmů svoboda a demokracie, smutnější. Politická i mediální hysterie okolo extremismu především prospívá budovatelům mantinelů naší osobní svobody, strašení neonacisty má posloužit podobně jako 11.září v USA coby **záminka k omezení občanských svobod, neboť v době ekonomické krize a vyprázdnění stále dokolečka omílaných politických témat typu poplatky, šrotovné, školné atd. hrozí, že by se občané mohli radikalizovat.** Medializace extremismu samozřejmě napomáhá i extremistům samotným. Pravicoví radikálové jsou často v médiích a jak je známo i negativní reklama je reklama, levicoví extrémisté – komunisté i anarchisté se téměř nalepky extremistů zbavují, neboť připravovaná opatření jsou evidentně směřována proti jejich pravicovým nepřátelům.

Nejtragičtější postavy celé kauzy – parlamentní politické strany, které by z Ústavy ČR měly hájit zájmy lidu, jsou proti vlivu netransparentních lobby patrně bezmocné, mnozí čelní představitelé těchto stran jsou v politice pouze jako prodloužená ruka mocných v pozadí, další jejich kolegy nezajímá nic jiného než osobní profit a těch několik pár, kteří si uvědomují reálné hrozby, se bojí proti skutečně mocným vystoupit.

Pravda a láska tak znovu prohrávají se lží a sobectvím, které se za ně mistrovsky vydávají.

Zdroj: Národní myšlenka.